

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jus Canonicvm R.P. Pavli Laymanni, Soc: Jesu Theologi, Et
Olim In Alma Et Episcopali Academia Dilingana SS.
Canonum Ordinarii Professoris**

Laymann, Paul

Dilingæ, 1666

Titvlvs VII. De Translatione Episcopi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62559](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62559)

TITVLVS VII. DE TRANSLATIONE EPISCOPI

Ic est tertius modus ad prælaturam perueniendi, per Translationem: quæ tamen solum in Episcopis locum habet, quia inferiores Prælati, videl. Abbates, & Præpositi eligi possunt, ita tamen, vt ante impetratam licentiam electioni consentire nequeant, sicuti dixi in c. Si Abbatem, 36. de elect. in 6.

CAPITVLVM I.

Cum ex illo.

PARAPHRASIS.

Ex speciali priuilegio, quod Christus Dominus B. Petro Apostolo, & in ipso Successoribus eius Summis Pontificibus concessit Matth. 16. Ioan. 21. canonica instituta promanarunt, vt causæ grauiores, cuiusmodi est etiam Episcoporum translatio, Apostolicæ Sedi reseruarentur; ita vt nemo alius, sine eius consensu, se intrinsece possit. Quamobrem miratur Innocentius III. quod Patriarcha Antiochenus Lucium Apamensem electum Archiepiscopum, ad Tripolitanam ecclesiam translalerit, atque ex Archiepiscopo Episcopum constituere præsumperit. Tamen si verò dictus Lucius consecrationem nondum acceperit, tamen post electionem confirmatus erat; idæoque Archiepiscopalia, quatenus ei licitum erat, administrabat: quia inter alia Episcopum Valensem confirmauit. Quare ne etiam alijs talia perpetrandi audacia addatur, Innocentium Antiochenum Patriarcham ab Episcoporum confirmatione suspendit.

SVMMARIVM.

1. *Causæ maiores, ex speciali priuilegio Petro & successoribus eius concessio, reseruata sine Romana Sedi Apostolica. Eæ quæ sint illæ causæ maiores.*
2. *Qui Pontificiæ potestati resistit, & iura eius violat; is magis ordinationi diuinæ resistit, quam si alteri ordinationi resistat.*
3. *Episcopi, alijs, Prælati nihil contra vniuersales Ecclesie Canones statuere possunt.*
4. *Episcopus, vel Archiepiscopus electus (licet confirmatus sit) ante acceptam consecrationem non debet absoluitè vocari Episcopus, sed cum addito Episcopus electus, aut confirmatus.*
5. *Potest vterq; ante consecrationem beneficia conferre, & electos confirmare.*

NOTANDVM. I. Causæ maiores in signum priuilegij specialis Apostolicæ Romanæ Sedi reseruatae sunt, c. quod translationem, 4. de offic. legati, c. maiores, 3. de Baptismo. Causæ autem maiores, & Sum. Pontifici specialiter reseruatae, sunt ferme istæ: Fidei controuersias authenticè definire, cit. c. maiores, c. quoties, 12. causa 24. q. 1. Episcopos transferre, deponere, renuntiationes eorum admittere, c. 2. hoc tit. c. quamuis, 7. causa 3. q. 6. c. cum pridem, de renuntiat. Generale Concilium congregare, c. 1. & 2. d. 17. Irregularitates, matrimonij impedimenta dirimentia statuere, in casibus reseruatis dispensare, absoluerè, &c. Prouenit autem hæc grauiorum causarum reseruatio ex priuilegio, quod Christus singulariter Petro, & Successoribus concessit, vt supremam & vniuersalem potestatem in ecclesia gererent; cōsequenter potestatem alijs sibi subordinatis Episcopis, ac Prælatis limitatam concedere possent, causas maiores & arduas suo tantum

K k k

exami-

examini referuantes. Vide Gl. in cit. c. quod translationem, ver. referuata, & quæ dixi lib. 1. Th. mor. tr. 4. c. 6. §. 1.

2 Corollarium I. Qui Pontificiæ potestati se opponit, seu iura eius violat, is magis ordinationi diuinæ resistit, quam si alteri humanæ potestati resisteret: Quandoquidem potestas Pontificia immediatè à Deo, & Christo Domino prouenit, c. quamuis, d. 21.

Corollarium II. Cur Duces Imperij municipalia statuta contra leges communes Cæsareas condere possint, non item Episcopi alique Prælati quippiam contra vniuersales ecclesiæ canones statuere, vti hîc ex communi sententiâ docet Anton. de Butrio, c. 3. Ratio reddi debet, quia Imperator talem potestatem Ducibus concessit, vt quæ suis prouincijs conuenientia esse putarent, nonnunquã etiam aduersus communes leges decernerent.

3 At verò Pontifex talem potestatem Episcopis non concedit; cum valde expediat, vniuersales ecclesiæ canones omnibus locis obseruari. Interim tamen permittit Pontifex, vt per consuetudinem diuturnam, si ea specialiter reprobata non sit, neque ecclesiis damnosa, lex vniuersalis Pontificia tollatur, c. vlt. de consuet.

4 NOTANDVM II. Episcopus, vel Archiepiscopus electus, tamen si confirmatus sit, ante acceptam consecrationem, non debet absolute vocari Episcopus, sed cum addito, *Episcopus electus*, aut *confirmatus*. Similiter modo sic etiam dixi in c. Venerabilem, 34. de elect. Quòd Imperator antequam coronatus, & consecratus est, non absolute Imperator, sed *electus Imperator* vocari solet; tamen si iura Imperij nihilominus administrare possit.

5 NOTANDVM III. Archiepiscopus vel Episcopus electus, & confirmatus, ante consecrationem potest beneficia conferre, & electos confirmare: Quia potest ea præstare, quæ ad iurisdictionem spectant, licet non ea, quæ ordinis sunt, iuxta c. suffraganeis, 11. de elect. & notat hîc Gl. ver. confirmasse.

CAPITVLVM II.

Inter corporalia.

SUMMARIVM.

1. Vinculum spirituale fortius, seu minus dissolubile est, quàm carnale, idèque matrimonium spirituale, quod est inter Episcopum & ecclesiam, solui non potest nisi auctoritate diuina.
2. Vnde Episcoporum translationes, & depositiones instituuntur, & eorum renouationes admittuntur à Pontifice non mera potestate humana, sed potius diuina, tanquam Vicario à Christo instituto.
3. Electos in Episcopos, & confirmatos solus Papa transferre potest.
4. Ob rationis identitatem seu paritatem in lege expressa extensio subinde fieri potest ad casus similes.
5. In materia communiter prohibita, quod concessum non reperitur, eò ipso prohibitum censeri debet.
6. Plus peccat (ceteris paribus) Superior, quàm subditus, si ad idem factum prohibitum concurrat.
7. Facilius ignoscitur ei, & mitius punitur, qui ex simplicitate aut ignorantia peccat, quàm qui ex certa scientia seu malitia.
8. Pontifex Episcopum ab ecclesia sua liberans non propriè dispensat in lege diuina, sed apponit conditionem, per quam lex obligare desinit.
9. Quamuis non videatur Christus determinatè quicquam præcepisse de Episcoporum officio indissolubili, sed id dispositioni Ecclesiæ reliquisse.

Discrimen est inter res corporales, ac spirituales, quòd illæ facilius generantur, quàm corrumpuntur: in spiritualibus autem contrarium accidere solet. Nam Episcopus solus alicui ordinem conferre potest, sed solus auferre, seu degradare non potest, iuxta c. 2. de pœnis, in 6. Sed & Episcopi à Metro-

politani consecrantur: cum tamen non possint deponi, nisi à Rom. Pontifice. Quia ergo vinculum spirituale fortius, seu minus dissolubile est, quam carnale, carnale autem matrimonium humana potestate dissolui nequeat, iuxta verbum Domini Matth. 19. *Quod Deus coniunxit, homo non separet*: sequitur, neque matrimonium spirituale, quod inter Episcopum & ecclesiam suam est, nisi Dei auctoritate solui posse.

Postea obiectiones quasdam adiungit idem Innoc.

Prima: Frequenter à Romano Pontifice Episcoporum translationes, aut depositiones institui, aut renuntiationes admitti. Ad id respondet Innoc. III. Pontificem, hæc agere non mera potestate humana, sed potius diuina, tanquam Vicarium à Christo constitutum; neque tam per potestatem ipsi à conciliorum canonibus concessam, quam ex Christi institutione & priuilegio, quod Petro, & successoribus eius concessum est.

Altera obiectio: Cautum non reperiri de Episcopo non consecrato, quod absque Sedis Apostolicæ auctoritate Episcopatum deserere non possit. Ad id respondet Innoc. III. Idem de similibus, propter expressam rationis identitatem, iudicium esse oportere: Atqui Episcopus consecratus ideo sine licentia Papæ ecclesiam relinquere non potest, quia cum ipso spirituale matrimonium contractum est. Quæ ratio etiam procedit in electo post acceptam confirmationem: cum consecratio Episcopalis nihil addat ad vinculum erga ecclesiam contractum: quandoquidem fieri sæpe solet, vt aliquis omnino liberatus ab ecclesia sua, nullique alteri ecclesiæ allegatus, characterem tamen, & ordinem Episcopalem conseruet.

Tertia obiectio: Quod in c. quoniam d. 100. ecclesiæ viduatæ dicuntur, donec eorum Episcopi consecrationem acceperint: Ad id respondet Innoc. ecclesiam viduatam dici, non absolutè, sed secundum quædam; quia eius Episcopus, quæ ad ordinis potestatem spectant, exercere non potest. Quia simili ratione ecclesiam viduatam dicere solemus, quæ Episcopum quidem habet, sed

inutilem ad exercenda Episcopalia munia.

Quarta: In eod. c. quoniam, habetur, si Episcopus ultra sex menses consecrationem petere negligat, secundum Metropolitanum iudicium compelli posse, vt cedat Episcopatu: Ergo Metropolitanus Episcopum nondum consecratum ecclesiâ suâ liberare potest. Respondet Innocentius primò; Non esse consequens, si Metropolitanò concessum fuit, vt Episcopum ab ecclesia sua auferat in penam, compellendo illum renuntiare Episcopatu, quod etiam translationem Episcopi, quæ ad gratiam spectat, instituire possit. Secundò: Illa ipsa cessio, seu renuntiatio non admittitur absque Romani Pontificis auctoritate, qui ppe qui Metropolitanò talem potestatem concessit. Quod si circa translationem Episcopi idem Metropolitanò permittere voluisset Pontifex Rom. vtique expressisset: enimuerò in talibus rebus prohibitum censetur, quod concessum non reperitur.

Postquam hæc disputauit Innocent. factum narrare aggreditur: Videt. Rhotomagensis Archiepiscopus absque Romani Pontificis auctoritate, Episcopum Eboracensem ecclesiâ suâ liberauit, & ad Andegauensem ecclesiam transeundi licentiam dedit: Illum verò suscepit, & consecrauit Archiepiscopus Turonensis: Eapropter Archiepiscopus Bituricensis iuxta Apostolicæ Sedis mandatum Archiepiscopos illos à confirmatione & consecratione Episcoporum; Episcopum verò ab executione Episcopalis officij suspendit. Cur autem Archiepiscopi, quamuis plus peccarint, tamen minus puniti fuerint, quam Episcopus, causam dat, quia propter spontaneam confessionem, & supplicationem deuotam, veniam merebantur: cum non ex malitia, sed potius ex simplicitate deliquerint. Sed quia etiam Episcopus reatum suum agnoscens misericordiam humiliter implorauit, ideo Innocent. III. liberat Episcopum à priore sua ecclesia, & cum Capitulum Andegauense in priore suo consensu, seu postulatione persistat, dat facultatem, vt à vinculo suspensionis absolutus, eandem ecclesiam gubernare possit.

Obijcitur I. contra discursum Innoc. ex diuersitate rerum corporalium & spirituum: Quod etiam carnale matrimonium facilius contrahi potest, videl. mutuo consensu, & tamen eodem consensu dissolui non possit: Ergo vniuersim verum non est, corporalia difficilius destrui, quam construantur. Respondeo: Quod matrimonium carnale non, sicuti alij contractus, mutuo consensu dissolui queat, id vel maximè habet ratione Sacramenti, seu sacri mysterij, adeoque quatenus spirituale quiddam est, uti dixi eod. tr. 10. p. 2. c. 1. Nihilominus autem procedit argumentatio Innoc. III. Si matrimonium carnale, quod plurimum de corporali participat, dissolui non potest, Christo id prohibente: maiore aliqua ratione credere debemus, Christum nolle, ut matrimonium spirituale dissoluatur.

NOTANDVM I. Cur inter alios Prælatos, & ecclesias suas matrimonium spirituale non ita contrahi censeatur, sicut inter Episcopum & ecclesiam suam, causa ista assignari debet, quia sacri canones non prohibent, illos ab ecclesiis suis transferri; dummodò proximi Superioris licentia accedat. At verò Episcopus ab ecclesia sua liberari non potest, excepta plenitudine potestatis Papalis. Ita notauit Abb. c. vlt. n. 5. hoc tit. vbi addit: Et ideo spectato communi iure solus Episcopus anulū deferre debet: sed alij Prælati ex præscripta consuetudine aut priuilegio. Neque etiam negari debet, latiore acceptione alios quoque Prælatos, qui Collegium habent, cui præfunt, præsertim si ordinariam & generalem iurisdictionem exerceant, ecclesiarum suarum sponfos dici posse.

NOTANDVM II. Ob identitatem seu paritatem rationis in lege expressæ, extensio quandoque fieri potest ad casus similes: cum de similibus idem iudicium esse debeat. Qua de re dixi lib. 1. Th. mor. tr. 4. c. 18. n. 9. §. Cæterum.

NOTANDVM III. In materia communiter prohibita, hæc regula tradi potest: Quod concessum non reperitur, eo ipso prohibitum censeretur: Idemque ferme est, si dicas, quod ius singulariter concessum

seu priuilegium ad alia extendi non debet, et sanè, de priuilegijs, l. ius singulare, 16. iun. Gl. ff. de legibus. Contra verò, in materia communiter non prohibita intelligitur, quod prohibitum non reperitur, uti Gl. hic notat. ver. non inuenitur.

NOTANDVM IV. Cæteris paribus, plus peccat Superior, quam subditus, si ad idem factum prohibitum concurrat: v. g. Episcopus malè ordinans, magis culpabilis est, quam is, qui ab ipso ordines ita suscipit. Quia subditus quadantenus excusare se potest, quod iussu, consilio, aut saltem exemplum Superioris sui secutus sit.

NOTANDVM V. Facilius ignoscitur ei, seu mitius punitur is, qui ex simplicitate aut ignorantia, præsertim non crassa delinquit, quam si ex certa scientia, seu malitia. Qua de re dixi lib. 1. Th. mor. tr. 4. c. 20. assert. 2.

Obijcitur II. Vel est diuina traditio a lex, ut Episcopi à Sede sua non transferantur, vel est tantum Ecclesiastica, adeoque humana. Si prius dicatur, tum neque Pontifex dispensare poterit, cum Pontifex in lege diuina dispensare non possit. Si posterius dicatur, obstant verba Innoc. in hoc, & seq. c. vbi vult, pari modo Deum spiritualis, ac carnalis matrimonij dissolutionem suo tantum iudicio reseruasse. Responderi potest primò: Concedendo esse traditionem diuinam: tunc ad argumentum dici potest: Quando Sum. Pontifex Episcopum ab Ecclesia sua liberat, non propriè eum dispensare in lege diuina; sed apponere conditionem, per quam lex obligare desinit.

Pro cuius intellectu aduerte, quod docui etiam lib. 5. Theol. moral. tract. 10. p. 3. cap. 5. & lib. 5. tract. 3. cap. 6. assert. 2. Diuinas quasdam traditiones esse, quibus aliquid fieri iubetur, aut prohibetur, nisi Summus Pontifex Christi Vicarius ob bonum Ecclesiæ, aliud in casu speciali sciendum iudicarit: Videl. Quod matrimonium ratum indissolubile sit, excepto si Pontifex ob iustam publicæ necessitatis causam dissoluendum iudicarit: Tum verò nihil agitur contra legem, seu traditionem diuinam.

nam, sed apponitur conditio, per quam legis obligatio cessat. Ita etiam se res habet in causa proposito.

Secundò, & ut arbitror, melius respondetur: Christum determinatè nihil tradidisse, aut præcepisse de Episcoporum officio perpetuo, & indissolubili; sed id Ecclesiæ disponendum reliquisse: Est tamen lex illa seu traditio antiquissima, cuius initium ignoramus, ac proinde Apostolicam fateri cogimur: Excepta semper plenitudine potestatis Apostolicæ, cum ad bonum Ecclesiæ vniuersalis quandoque necessarium sit, tales sedium mutationes institueri, sicut aduertit Pelagius Papa in c. scias. 35. ead. q. 1. Ad verba Innoc. III. respondetur: Supremam Pontificiam potestatem non humanam, sed diuinam dici; quia immediatè prouenit non ab hominibus, sed à Deo ex Christi promissione, Matth. 16. Ioann. vi. Quo etiam sensu Apostolicæ traditiones, v.g. ieiunium quadragessimale, admixtio aquæ ad vinum celebrandum, interdum à Patribus vocantur diuina mandata; quia etiam Apostolorum decernendi potestas immediatè à Christo prouenit. Iussit enim Christus, saltem generatim, ut Apostoli ea ecclesijs constituerent, quæ ecclesiæ necessaria viderentur: quare non incongruè eorum constituta diuina dici possunt, cum etiam à sancto Spiritu reuerentur, ut falsitati & erroribus locus nullus esset.

CAPITVLVM III.

Quantò.

PARAPHRASIS.

Potestatem transferendi Episcopos ita iuri suo Christus reseruaui, ut soli eius Vicario B. Petro, & per hunc successoribus eius, speciali priuilegio concesserit: quamobrem omnis antiquitas, & Conciliorum canones testantur Romanæ Sedi, ob prærogatiuam eius, singularem reuerentiam exhibendam esse. Ex quo sequitur, quòd

non homo, sed potius Deus separat, quos Romanus Pontifex (qui non puri hominis, sed veri Dei vicem gerit) ob ecclesiarum vtilitatem, non humana, sed potius diuina auctoritate separat. Quamobrem cum Episcopus Hildesheimensis suâ ecclesiâ desertâ, ad Herbipolensem propria auctoritate se transtulerit, præcipitur ei, ut ecclesiæ Herbipolensis administrationem penitus derelinquat, & ad Hildesheimensem, quâ improbè dereliquit, redire non permittatur: quia secundum sacros canones, qui ad ecclesiam, præsertim maiorem, aut ditiores, adeòque cupiditate honoris vel diuitiarum, se transtulit, vtrâque carere debet; (saltem post iudicis sententiam) neque enim plus colligitur ex c. si quis Episcopus, 31. causa 7. quæst. 1. Canonici verò ecclesiæ Herbipolensis, qui suffragia sua in dictum Episcopum contulerunt eligendo, à potestate eligendi pro ea vice suspenduntur: ut in eo ipsò puniantur, in quo peccauerunt.

SUMMARIUM.

Episcopus propria auctoritate ab vno episcopatu ad alterum se transferens, vtroque carere debet, saltem post iudicis sententiam.

Hoc e. ferme intelligitur ex præcedentibus. Id tamen dubitari potest, Cur verba illa Christi apud S. Matth. c. 19. *Quos Deus coniunxit, homo non separet;* Pontifex afferat ad statuendam indissolubilitatem Episcopatus, seu officij Episcopalis: cum certum sit, ijs verbis solum esse sermonem de matrimonio carnali. Respondeo; Argumentum ita formandum esse: Si matrimonium carnale insolubile est, sequitur etiâ spirituale insolubile esse oportere. Atqui carnale solui non posse humana potestate, constat ex Matth. 19. cap. ergo nec spirituale. Maior ostendi debet: tum quia spiritualia suapte naturâ difficilius destruantur, quàm carnalia: cum quia carnale ideo indissolubile est ex Dei institutione, quòd insolubilem Christi cum ecclesia coniunctionem

repræsentet. Atqui etiam Episcopus cum ecclesia sua copulatus significat Pontificem secundum ordinem Melchisedech, à Deo Patre unctum, & ecclesiæ suæ perpetuo tempore præpositum. Habemus ergo, quoddam etiam spirituale matrimonium inter Episcopum & Ecclesiam suam solui non debeat mera humana potestate; quamvis solui possit ab publicam necessitatem, auctoritate Vicarij Christi, per speciale privilegium siue commissionem ipsi factam, iuxta c. vi. hoc tit. & suprâ cit. c. scias.

CAPITVLVM VI.

Licet.

PARAPHRASIS.

In primis repetit Innoc. similitudines inter carnale, & spirituale matrimonium. Prima: Sicut illud solui non potest humana potestate; ita nec spirituale soluitur, nisi à Vicario Christi, qui est successor B. Petri. Secunda. Sicut matrimonium carnale aliud est inchoatum, videl. sponsalia de futuro; aliud ratum, videl. sponsalia de præsentem; aliud consummatum, videl. matrimonium, cui legitime contracto copula accessit. Ita etiam matrimonium spirituale aliud censei potest initiatum, videl. per electionem ab electo acceptatam, iuxta c. cum inter, 21. de elect. aliud verò ratum per confirmationem; aliud deniq; consummatum, seu perfectum, per consecrationem.

Postea proponitur casus: Episcopus Hildesheimensis, de quo præc. c. dictum est, excusationem attulit, cur non temerè aut propria auctoritate ad Herbipolensem ecclesiam transferret, quia ab antecessore Innoc. gratiâ acceperit, ut si fortè contingat eum ad maiorem dignitatem vocari, illam assumere liceret, dummodò nihil obstaret, quod canonicis institutis contrarium foret.

Hanc excusationem rejicit Innoc. ob duas causas: Prima est; quia tamen po-

testas concessa fuèrit transeundi ad dignitatem maiorem. (cuiusmodi dispensatio propter maiorem vtilitatem facilius concedi solet) non tamen inde consequens est, quoddam illius dispensationis transire potuerit ad parem, videl. similem dignitatem episcopalem. Altera. Tamen si ponamus, dispensationem illam se extendisse ad episcopalem aliam dignitatem; quia tamen postulario, sicut & electio, prius examinari debet, imò in dispensatione illa Apostolica non tantum postulationis, sed etiam personæ postulatæ inquisitio & examen reseruatam esse videtur, per verba illa, *dummodo nihil de canonicis obuiet in futuris*: ideo dictus Episcopus Hildesheimensis, Ecclesiam Herbipolensem, antequam postulatio eius examinata fuerat ab eo, ad quem pertinebat, transire haud potuerit.

SUMMARIUM.

1. *Priuilegia data contra ius commune, strictæ interpretationis esse debent.*
2. *Gratia dispensationis facta Episcopo, ut ad alterum episcopatum transire, vel alterum, priore retento, accipere ei liceat, facit, ut Episcopus perinde ac si electus esset, in postulationem de se factam consentire, sibi que ius acquirere possit, ita ut superior eum confirmare teneatur, nisi aliud canonicum impedimentum reperiat.*

NOTANDVM I. Priuilegia data contra ius commune, strictæ interpretationis esse debent, ut etiam dixi lib. 1. Th. mor. tr. 14. c. 23. n. 5. Quia magnus est fauor iuris communis, cui per priuilegium derogatur. Quæ ratio restringendi priuilegium tanto magis locum habet, quâto sanctior, & stabilior censetur esse canon, in quo dispensatur, seu contra quem priuilegium impetratur: Idq; adhuc magis, si rarior ac difficilius dispensatio esse solet; aut si impetratio dispensationis ambitiosa esse videatur, videl. ut ad dignitatem maiorem, vel parem, sed (ut fieri solet) ditioiorem prælaturam transire liceat.

NOTAN-

NOTANDVM II. Et si vnus Episcopatus altero ditior sit, non ideo censeretur debet dignitatis maioris, sed paris.

QVÆRITVR: Quidnam conferat gratia dispensationis, si Episcopo alicui fiat, v. g. vt ad alterum Episcopatum transire, vel alterum, priore retento, accipere possit? Respondet: Id ipsi confertur, vt proinde ac si electus esset, dummodò maior pars Capitularium in eum secundum formam canonice suffragia direxerint, in postulatione de

se factam consentire, sibi que ius acquirere possit; ita vt Superior (qui iam plerumque est Papa) eum vi dati priuilegij, confirmare teneatur, si aliud canonicum impedimentum non reperiat. Quamobrem talis vocatio per suffragia secundum effectum instar electionis censeretur debet: quamuis tutius sit, vt Capitulares retineant nomen postulationis: quia saltem spectata origine talis postulandus est, non eligendus. Ita colligitur ex textu, & notat hic Innoc. n. 3.

TITVLVS VIII. DE AVCTORITATE, ET VSV PALLII.

UM in præcedentibus Titulis dictum fuerit de modis acquirendi Episcopatum; adiicitur tit. iste de auctoritate & vsu pallij, quod præcipuum, seu Archiepiscoporum insigne est. Eius figuram describunt Abbas hic in rubr. Syl. ver. pallium, quod sit vestis alba in circuli modum, pectus & humeros circumdans, ac quatuor nigris crucibus distinctum, anteriore parte nonnihil dependens.

CAPITVLVM I.

Cum super.

PARAPHRASIS.

Verba, quæ in forma traditionis pallij habentur, Tradimus tibi pallium, vt eo intra ecclesiam tuam vtaris, ita intelligi debent, vt liceat Archiepiscopo in omnibus provinciæ suæ ecclesijs pallio vti. Sin autem extra ecclesiam sit, quamuis alijs sacris vestibus indutus, v. g. in processione

solemni, pallium gestare non debet. Ita Clemens III. in hoc c.

SVMMARIVM.

1. Intra quamuis ecclesiam suæ provinciæ Archiepiscopus vti pallio potest, non extra.
2. Competit hoc ius pallij summo Pontifici; Patriarchis & Archiepiscopis, si instanter petuerint, à Sede Apostolica mittitur; denique etiam Episcopis quibusdam ex speciali priuilegio.
3. Non potest hac pallij transmissio impediri per obiectionem criminis aut defectus, nisi obijciens promptam fidem faciat, seu obiectionem legitime præbet.
4. Archiepiscopus consecratus extra ecclesiam suæ provinciæ, ex commissione Archiepiscopi vel Episcopi exercere potest episcopalia, v. g. Ordines conferre, antequam pallium acceperit.

NOTANDVM Vn. Licet nomine ecclesiæ Episcopalis, Cathedralis plerumque intelligatur, tamen in materia hac fauorabili, & nemini præiudicante, in priuilegio quod Archiepiscopo conceditur, vt in eccle-